

Irodalom

– összeállította: Fodor Tünde –

BERKA ATTILA

Férckedő

Mondják: fércked. Mutatják: vonszolja magát.
Szinte nem is lát, nem hall és nem érez.
Se fájdalom, se más, se János, se Tamás, semmi és senki.
Elfogyott a vodka, a PéterPál brandy.

Régi márciusok és új októberek, ha nem vagytok mindig, ne is legyetek.
Inkább a semmiből kérek még legalább egy óriási merőkanállal, olyannal, mint ami
az üzemi konyhákban használdik el közmegeledetlenségre.

Felszakadt a szájszed. El fog fertőződni, ha így marad.
Zombi leszel, bűzgéza, két lábon málló hullaaradat, mert nem marad így, hanem
romlik, egyre romlik majd a helyzet, pedig már most is minden rossz.

Itt varrni kell, talán kötni, szőni. A langyos fércelesből ideje kinőni.
Kitépni, ami nem oda való, ahol nemcsak tejet kapni, de minden ott lakó tud varrni.
Sehol egy szakadt ing, egy lyukas nadrág.
A tűnők szépek, a férfiak izmosak, és csak a gépek oldanak kékítő az ég vizében.
A beszélgetések nem vesznek el ő...-ben, bazmegben, ízében.
Ha mondanak valamit, az meg van mondva.
Ott minden probléma meg van oldva.

Ez az a város, amit távoli bolygónak mondunk, hisz nem értjük a lényegét.
Hát gyere velem tanulni.
Menjünk együtt, kezdjünk ott új életet!
Szeretném, hogy akard, hogy kapjunk naponta tejet, legyünk többek között boldogok.
Te megszépülsz, én megizmosodok, lesz házunk és autónk és jön majd a sok gyerek.
Szeressél, ha én megszerettelek!

De tudod, mit, nem leszek erőszakos.
Megvarrom, míg döntesz, sőt csendben stoppolok.
Igyekszem türelemmel bírni és közben még bölcsét is mondani, hogy lásd a jó
szándékot részemről, ami adható neked.

Mert ruhának, foltnak egy a hangja, amikor férceled.
Mert az vagy nekem, aminek magad képzeled.

Fércmunka

Fércelni jó dolog, tudjuk rég.
Tűzni, varrni közel a segítség, csak meg kell fogni azt a tűt, és abba, amibe éppen akarjuk vagy kell, szükséges, muszáj, mert életbevágó vagy egyszerűen csak megvan a belső készítés valahonnan mélyről, a mélységesen mélységes mélység mélyéről előjövételében, tehát abba, azaz ebbe a tűt csak jól beleszúrni.

Ez van akkor. Ez a szúrás.
A mindent elsöprő és felszabadító, létösszegző és statisztikailag is hitelesen teljes vanásomat összeíró aranyszúrás, az utolsó varrás, vagyis hát varrásnak tűnő és látszó, tiszta munkát, dolgos életet szimbolizáló, legalábbis illuzionáló fércelés.

Én vagyok minden fércelés, ha te benne vagy minden félrecsúszott, be nem fejezett, soha el nem kezdett varrásban, a mozdulatban, ami nem az, ami lehetett volna.
Mert lehetett volna a cérna, ha a tűt fogom, és fokán átjuttatlak, belefűzlek.
Ha kitöltöm veled a tűrést, a lyukat, vagy éppen fordítva, lettél volna te a tű és a lyuka, én meg a cérna, ami soha nem szakad el.
De hiába, hogy ez így kevésbé fura, mármint anatómiailag is jobban hasonlít – te tűrés én a lyukba jutó cérna –, az jól látható, hogy ez a kép semmire nem használható.

Azt mondtam, most valami nagy-nagy ruhát varrunk, mert jön a tél, hogy melegednének az emberek.
Előbb oldjuk meg a magunkét, mondtad, aztán mentél. Vártad, hogy követlek.
Csakhogy én varrni akartam, fércelni, ha kell.
És kellett, ebben biztos vagyok.

Másnak itt értelme nincs, a fércmunka maga a kincs.
Hagylak, menj csak, szívem!
Nekem komoly dolgom van, és sok, sőt rengeteg.
Ezerszáztízmillió, ha a bárkaácsolás előtt el akarom kiáltani magam, hogy férc van a nagy tű, igen.

Persze azóta, hogy leginkább setovább moccan a tű, fekszik s alszik a cérna a porcicaálmok mélyén, hogy nincs miért elővenni a sérült tetejű varródobozt, minden más.

Nem húzom a gyűszűt ujjamra, nem a vár a cérnavég nyálamra, nem bandzsítok
bele a tűrésbe, nem görnyedek bele az ülésbe.
És nem vágyom egy keményen markolható baltanyélre, mert nem bírja az idegrend-
szerem
a szűttyögő, piszmogó ujjbegyjátékot, hogy homogén háttér kell a befűzéshez is, a
befűzhetőséghez is. Igen, minden más azóta, persze.

Na, de mindegy is, egészen mindegy!
Olvasok, eszem, megnézek egy krimi, egy horrort, főzök valami erőset, valami
nagyot!
Lesz benne oregánó meg csili, csili és kakukktű, szegtűszeg meg csili és csili meg
rozsmaring – hadd szakadjon le az ing!

Úgyis nincsen kedvesem, aki megvarr engem!